

Màxim Muñoz: “La ‘laïcitat positiva’ és el marc per al diàleg i el treball conjunt amb les altres confessions”

Dv, 6/12/2013 per Catalunya Religió

([DGAR](#)) Al desembre comença per als catòlics el temps litúrgic d'Advent, de preparació del Nadal. Parlem del seu sentit amb **Màxim Muñoz**, doctor en teologia, provincial dels claretians de Catalunya i president de la Unió de Religiosos de Catalunya, que fa poc que ha celebrat la seva assemblea anual. Amb motiu de la cerimònia de beatificació de Tarragona, la URC es va mostrar clarament a favor del perdó i la reconciliació.

Què significa el temps d'Advent?

L'Advent, és el temps de preparació per a una de les festes més importants del cristianisme: el Nadal, en què se celebra el naixement de Jesús. Aquesta preparació gira al voltant de l'esperança: esperança en què la promesa de Déu serà realitzada. És un temps per revifar els somnis més profunds que tenim els humans al fons del cor i que podran tenir compliment gràcies al Déu fet home, que s'encarna en la nostra realitat i ens ajuda a viure-la en plenitud, a nivell personal i col·lectiu. Com en els altres temps litúrgics forts (Quaresma, Pasqua) són les lectures bíbliques de cada dia i, sobretot, dels diumenges les que guien aquest temps d'Advent i ens ajuden a viure'l. Meditem sobretot sobre tres “advents” o vingudes de Jesús: la històrica, d'ara fa més de 2000 anys; la que esperem per a la fi del temps, i la que s'esdevé cada dia, a través dels esdeveniments, les persones... Se'ns invita a acollir-les amb actituds d'escolta atenta, vigilància i, sobretot, esperança.

D'acord amb la seva experiència pastoral de capellà i consiliari general del moviment juvenil Hora-3, com es viu a les parròquies i a les comunitats?

En general l'Advent és un temps bonic, que es viu amb molta joia a les comunitats. Les grans figures de l'Advent com Isaïes, Joan Baptista i Maria, animen a

L'esperança. Pedagògicament, ajuda molt la "corona d'Advent", formada per quatre ciris en els extrems, que es van encenent un cada setmana, i un de central que representa el Jesús nat, que s'encén el dia de Nadal. És tot un camí cap el Nadal que ens prepara per dins per donar-li el veritable sentit cristià i espiritual, i no caure en la banalització i el consumisme que acompanyen aquestes festes.

Quina és la presència dels claretians a Catalunya?

Els [claretians](#), fundats pel sallentí [Sant Antoni M. Claret](#) a Vic, el 18 de juliol de 1849, som uns 3.100 en 66 països. Actualment a Catalunya som 75, distribuïts en 9 comunitats. Com a comunicadors de l'Evangeli de Jesucrist, arrelats en el món que ens ha tocat de viure, duem a terme diversos projectes relacionats amb la comunicació, com [l'Editorial](#) i la [Llibreria](#) Claret i també la [Fundació](#) Claret. En l'àmbit de l'educació, portem endavant dos col·legis (a Barcelona i Valls), i en el de l'acció social i solidària comptem amb l'ONG [Enllaç Solidari](#), que actua principalment a l'Estat de Rondònia (Brasil) i el [Casal Claret](#) de Vic, que és un referent en el treball d'acollida d'immigrants i del diàleg intercultural i interreligiós. Finalment, en l'àrea de l'espiritualitat i vida cristiana, animem sis comunitats cristianes parroquials i unes altres comunitats i grups. Cal remarcar el treball que fem en l'àmbit de la família, en la seva dimensió de transmissora de valors i de la fe, amb la web [familiaforum.net](#), trobades d'espiritualitat per fa amílies, grups als col·legis de [Família-Escola Acció Compartida](#) (FEAC). No cal oblidar que, a més, som els mantenidors i animadors dels llocs claretians fundacionals de Vic i Sallent, llocs de peregrinació i formació per a tota la família claretiana mundial.

La [Unió de Religiosos de Catalunya](#) va celebrar recentment l'assemblea anual. Quin són els reptes principals avui dels religiosos i religioses catalans?

Primer, el de trobar maneres significatives de viure, com a persones i comunitat, aquesta forma de vida cristiana que és la vida religiosa, marcadament profètica, en una societat marcada per la secularitat i fins al secularisme. I segon, la recerca d'espiritualitat. De fet estem patint fa temps una reducció força dràstica de les vocacions al nostre estil de vida que ens exigeix la necessària adequació de l'organització i les estructures. Aquest fet té relació amb un altre repte: la col·laboració entre les diverses congregacions religioses, els laics i els bisbats en projectes comuns. Més que mai hem d'aprofitar i compartir els recursos que tenim entre tots, especialment amb respostes creatives i compromeses, amb les víctimes d'exclusió i la injustícia social, i també davant de la manca de sentit i valors.

L'octubre prop passat es va dur a terme a Tarragona la cerimònia de beatificació de 522 màrtirs del segle XX. Més de la meitat eren religiosos. Vostès van [difondre una nota](#) que advocava molt clarament pel perdó i la reconciliació...

Les congregacions religioses a Espanya estem fortament marcades pel testimoni martiriàl d'un nombre molt elevat de germans i germanes nostres que, com dèiem a la nota esmentada "van morir, perquè van pensar que era més important mantenir la fe i la vocació religiosa que salvar la vida". La nota, la vam publicar perquè, com també dèiem, "som conscients que es tracta d'un tema socialment i políticament molt sensible i que es pot utilitzar al servei d'interessos diferents i, fins i tot, contraposats". Per això vam remarcar, per una banda, el dret que teníem

d'homenatjar els nostres màrtirs i, alhora, deixar clar que la nostra opció era "per a totes les víctimes". I, en aquest sentit, expressàvem que per a nosaltres recollir el seu missatge era "treballar per la reconciliació, el diàleg, la justícia, el respecte a les creences de cadascú, el perdó, la convivència, la llibertat i l'amor", ja que ells van ser els primers a perdonar de cor els seus botxins, i treballar també, especialment des del món de l'educació, perquè "mai més no es tornin a repetir fets com els que van succeir". Finalment, el text acabava amb una pregària humil als màrtirs perquè "tots plegats sapiguem viure el goig de la llibertat i la fraternitat universals, tan necessàries en el context social, polític i econòmic que estem vivim", un context, en què "l'atenció als pobres, la denúncia de l'especulació econòmica i el diàleg entre els pobles són tres prioritats que no podem desatendre".

Segons la seva experiència, com veu el diàleg i el treball conjunt amb la resta de tradicions religioses presents a casa nostra?

Forma part del cristianisme catòlic, especialment del renovat pel Vaticà II, el desig i la necessitat d'entrar en diàleg amb les altres confessions cristianes i les altres religions, perquè a partir de l'experiència religiosa comuna, cada tradició ha desenvolupat aspectes que ens enriqueixen a tots. Per això crec que cal valorar les iniciatives i plataformes que ajuden a aquest diàleg, no només el teòric sinó el de la vida i el del compromís compartit pels més desfavorits i per un plantejament de la vida obert al transcendent. L'anomenada "laïcitat positiva", que no només respecta sinó que valora el fet religiós, és el marc en què cal desenvolupar aquest diàleg i treball conjunt. També crec important -amb respecte i humilitat- tenir en compte el paper cultural i estructural que ha tingut el cristianisme en el nostre país, i la gran implantació que té.

Entrevista publicada al Butlletí de la [Direcció General d'Afers Religiosos](#).